

هویدا و منصور سال‌ها با هم همکاری کردند تا بتوانند بدیل قابل قبولی در برابر جبهه ملی که غیر قابل قبول شده بود پدید آورند. می‌خواستند از حمایت همان افشار روشنفکر تحصیل کرده‌ای برخوردار شوند که معمولاً طرفدار جبهه ملی بودند.^{۴۱}

در سال ۱۳۴۱، شاه با برنامه اصلاحات مورد نظر آمریکا همسو گشت، برنامه‌ای که با هیاهوی بسیار و تحت نام انقلاب سفید به اجرا درآمد. در فاصله سال‌های ۱۳۳۹ تا ۱۳۴۲ ائتلاف گسترده‌ای از نیروهای سیاسی تحت رهبری جبهه ملی بر این مهم پافشاری می‌کردند که اصلاحات باید با فعالیت مجدد مجلس قانونی و اجرای قانون اساسی همراه باشد. داستان میلانی تقریباً این وجه دموکراتیک و مستقل سیاست ایران را نادیده می‌گیرد و بالعکس تمرکز خود را بر مخالفت روحانیون با اصلاحات ارضی می‌گذارد.^{۴۲}

در واقع این نوع بررسی مسئله، این مطلب را القاء می‌کند که در آن دوران، انتخاب فقط بین شاه بود و روحانیون و از این طریق برنامه منصور - هویدا برای خدمت به سلطنت آمرانه ولی اصلاح طلب حقانی تر جلوه می‌کند. این قرائت درباره انقلاب سفید که مختص وزارت امور خارجه آمریکا و رسانه‌های آن دوران است، از آن پس به قرائت مطلوب طرفداران نظام پیشین در ایران تبدیل شده است.^{۴۳}

در سال ۱۳۴۲ شاه پشتیبانی خود را از گروه مترقی اعلام کرد که در آن زمان دیگر به حزب ایران نوین تبدیل شده بود و به طور تنگاتنگ با ساواک برای «پیروزی» در انتخابات مجلس همکاری می‌کرد. در همان سال مخالفان واقعی به طور رادیکالی در رویارویی‌ای خونین از میدان به در شدند. منصور بالاخره در فروردین ماه ۱۳۴۳ نخست وزیر شد و هویدا که طالب وزارت خارجه بود به وزارت اقتصادی و دارایی منصوب گشت.^{۴۴}

توصیف حزب ایران نوین به منزله مجمعی از «روشنفکران» بخشی از برنامه‌ای بود برای ارائه یک چنین تصویری به خارجیان، به عنوان مثال، نیویورک تایمز کابینه منصور را با چنین کلمات دوستانه‌ای توصیف می‌کند:

تهران حیاتی نو یافته ... سوای باد بهاری که از دشت‌ها می‌وزد، چیز تازه دیگری هم در فضا هست ... ظرف چهار هفته حسنعلی منصور ... اعتماد به نفس را به جامعه‌ای سخت دلمرده بازگردانده است ... دو روز پس از انتصابش در هفتم مارس، کابینه آقای منصور که از روشنفکران تشکیل شده، به اتفاق آرا، مورد تأیید مجلس قرار گرفت. همین روشنفکران از پیش طرحی شصت صفحه‌ای برای دولت تدارک دیده بودند. برای نخستین بار در تاریخ ایران، دولتی برخاسته از یک حزب سیاسی و مجهز به یک برنامه دقیق روی کار آمده است.^{۴۵}